הלכה · משנה תורה · מפרשים · בני בנימין · ספר אהבה

בני בנימין על משנה תורה, הלכות ציצית

רבי אליהו דוד רבינוביץ תאומים [האדר"ת]

ספריית אור ברסלב · or-breslev.co.il

בני בנימין על משנה תורה, הלכות ציצית

רבי אליהו דוד רבינוביץ תאומים [האדר"ת]

מקור הטקסט: ספריא · רישיון: לפי המהדורה: נחלת הכלל או Creative Commons

התכנים שלפניכם נאספו, מוינו, סוננו ונערכו בעמל רב ובמסירות על ידי צוות פרויקט 'אוצריא' (otzaria.org).

לקריאה באתר, עם המפרשים והמקורות ליד כל שורה: https://or-breslev.co.il/library/בני-בנימין-על-משנה-תורה-הלכות-ציצית/
הקובץ נוצר ב־17 בנובמבר 2026 מגרסה v38-202611162349 של הספרייה.

תוכן העניינים

פרק א 4
הלכה א 4
הלכה ה 4
הלכה יא 4
הלכה יב 4
פרק ג 4
הלכה ב 4
הלכה ד 4
הלכה ו 5
הלכה ט 5
הלכה יא 6

פרק א

הלכה א

ואין לחוטי ענף מנין מה"ת. עי' כ"מ ועי' תוס' מנחות ל"ח א' ד"ה התכלת מש"ש שמא כל שמוסיף כו' לא מפסיל בכך ע"ש:

הלכה ה

אע"פ שאין אחד כו'. לשון הספרי. הביאו רבינו בס' המצות סי' ל"ב ושו"מ במג"ע הביאו ומקרוב"ץ אשתמיטו תרווייהו ע"ע:

הלכה יא

ולא משל עה"נ ולא משל קדשים. מש"כ הכ"מ דמ"ש ול"ע לד' אא"ז הלבוש ז"ל סי' י"ב. דמה"ת א"צ שיעור אפילו למטה בציצית א"כ ל"ש רמ"ש. ואולי מדרבנן הוא דפסול או דמ"מ גדיל ופתיל בעי עכ"פ. ורק לפמש"ל ה"א דאין מנין לחוטין מה"ת אאל"כ. אבל באמת נראה דטעמא דפסול מעה"נ הוא עפ"ד הירושלמי רפ"ג דסוכה ופי"ב דיבמות ה"ב דלולב של עה"נ פסול דאינו שלהם וא"כ כמו דמתמעט מצמר הגזול משום דאינו שלהם ה"נ בשל עה"נ. והרו"א פלפלו אם אה"נ. הוא שלכם. ותלמוד ערוך הוא בירושלמי שו"ש וה"נ פסול משל קדשים:

הלכה יב

מש"כ הכ"מ ראיה מדממעט עע"ג מכלל דישראל שלא בכוונה כשר. אינו מוכרח די"ל בעע"ג אפילו מכוון פסול וגם י"ל דבישראל גם סתמא כשר. עי' תוס' שם ובע"ז כ"ז א'. וגם נ"מ בנתגייר ויודע שעשאה בכוונה וכה"ג כ' בתרע"א סי' ג':

פרק ג

הלכה ב

מש"כ הראב"ד כמדומ' "אני" שזהו כלך ולא מיחוור. עי' כ"מ ולעד"נ להגיה כמדומ' "הוא" ר"ל שרבינו מפרש שהכלך הוא המשי. אבל באמת אינו כן. אבל בעיקר הדין אינו חולק על רבינו כלל וקצת מ' במ"ע לפ' כן בכוונתו. אף שהעתיק כמדומה אני:

הלכה ד

כסות של שני שותפין חייבת. לשון שני דנקט אינו מדוייק וע"ל פ"ו הי"ב מתפילין ומזוזה. וקצת י"ל דבא למעט שיהיו שניהם שוים ולא אם א' מהם אינו חייב במצות ציצית. ודוחק:

הלכה ו

ומהו לעשות. הכ"מ הקשה איך מתיר של פשתן כו'. וי"ל עפ"ד האחרונים שכ' ליישב קו' התוס' על פרש"י דצריך דכלאים שוע טווי ונוז. לל"ק דכלאים מותר בציצית. ותי' דכיון דקשר עליון דאורייתא מגו דחשיב חבור לציצית חשיב ג"כ לכלאים. ולפ"ז ל"ק קו' הכ"מ דכיון דפטורים מציצית מדאורייתא ממילא ל"ש מגו. ול"ש כלאים דאורייתא בהו ובדרבנן דוחה. אך יל"ע דמלבד די"ל דכיון דמדרבנן ה"ל קשר חשוב גם לענין כלאים מדאורייתא. וי"ל דתפסינן החומרות מב' הצדדים. וכה"ג כ' רבינו דחמץ הוא דשיל"מ משום דמותר לאה"פ מדאו' אף דמ"מ אסור מדרבנן. ודשיל"מ הוא רק חומרא דרבנן [וכמש"כ בתשובתי לפרעשבורג באריכות בדוגמאות כאלו בס"ד] גם זולת זה א"א כן לשי' רבינו דס"ל דא"צ שטו"נ בכלאים מה"ת. עי' פ"ט מ"ה כלאים. ותו דמ"מ מדרבנן ליתסר:

הלכה ט

ומותר ליכנס בציצית לבהכ"ס ולבהמ"ר. נלה"ר מהא דאסור לצאת בתפילין בשבת אף אם שז"ת דלמא מצריך לאפנוי ואתי לאתויינהו כמ"ש בשבת ס"א א'. ומ"ט ל"א כן בציצית לכ"ע. ותו דלא אשתמיטתנא לומר הנכנס לבהכ"ס פושט ציציתו כמו בתפילין. וע' חולין ק"י א'. דא"ל מ"ט לא רמית חוטי. והרי כבר א"ל דחולי מעיים הוא ושמה"ת פטור מן התפילין א"ו דמותר ליכנס בציצית. אך י"ל דשמא ס"ל חובת טלית הוא ועי' מנחות מ"ב א' לדעת ר"י. וכן ילה"ר מגזירת כסות לילה ע"ש מ' א'. ול"א בפשיטות שמא אף ביום ילבוש שלא במקום מצוה כאאמו"ר הגז"ל. ועל האחרונה י"ל דמ"מ הוא קיים מצות ציצית רק דאינו לפי כבודה. וי"ל ה"נ בתפילין וצע"ק. ומהא דחולין אינו ראיה לשי' רבינו דחו"מ דפטור מתפילין הוא משום מצטער. עמש"ל פ"ד מתפילין פי"ג בס"ד. ואולם בילדותי הבאתי ראיות רבות לזה. א) ממנחות מ"ג ב' שדהמע"ה כשראה עצמו בבהמ"ר ערום אמר אוי לי כו'. והרי תמיד הי' יכו"ל כן בבהכ"ס. ב) מברכות י"ד ב'. הרוצה שיקבל עליו עומ"ש שלימה יפנה ויטול ידיו ויניח תפילין והל"ל ג"כ וילבוש ציצית וי"ח דק"ש מותר בלא ציצית. וע"ש בתוס' ובמג"א סי' כ"ה בשם הזוה"ק. ג) בב"ק י"ז א'. כ"ה עייל לבהכ"ס כו' ועייל ומניח תפילין. ולא נזכר ציצית ויש לדחות דס"ל חובת מנא ולא לבשם אז. ד) וע' בברכות כ"ג א'. הואיל ושרינהו רבנן ונטרן וכה"ג בברכות ס"ב א'. ר"א ור"א הוי עיילי בי' חד חד כו'. וקדושין ל"ט ב'. ערק טשא בי בני כו'. א"ל רבנן מאן נטרך. והרי ה"ל להנצל בזכות מצות ציצית. עי' מנחות מ"ג ב' ומ' דאסור. ואפ"ל דזש"ש שני נושאי קיסר שמרוני כל הלילה. וע' בד' רבינו ספ"ו ממזוזה.

וע' תענית כ"ג ב'. חנן ואמאי קרי לי חנן הנחבא שהי' מחביא עצמו בבהכ"ס. ועי' שבת י' א'. שלא נזכר שם פשיטת בגד הציצית. ושם פ"ט ב' דלפלגא דמיכל ודבהכ"ס. ועוד הארכתי בחיבורינו אם למסורת זה לי יותר מעשרים שנה תלי"ת:

בהשגת הראב"ד. דווקא בציצית שא"ב כלאים הוא ז"ל ס"ל כשיטת הסוברים דכלאים בציצית לא הותר רק לאנשים ולא כשי' ר"ת שבתוס' מנחות מ' א' ד"ה תכלת דהותרה לגמרי. וע' כ"מ שנראה לו לדבר פשוט במה שנחלקו גדולי עולם. ועי' ה"ק להרא"ש ז"ל ולפמש"ל ה"ז בס"ד. י"ל דלשיטת רש"י דשטו"נ הוא דווקא כלאים דאורייתא. בפשיטות מותר אף לנשים דממ"נ א"ש. אלא די"ל דבכה"ג נמי שייך מגו דהוי קשר לאנשים למצותיהם ה"ל נמי קשר לענין כלאים לנשים. ועי' שבת ס"ב א'. ובתרגום יונתן פ' תצא מבואר דאשה אסורה בציצית ותפילין משום לא יהיה כלי גבר על אשה. ועי' ערובין צ"ו א' ואכמ"ל:

הלכה יא

גנאי גדול הוא שיתפללו והם אינם עטופים. עי' כ"מ פ"ה מתפלה ה"ה. והוא תלמוד ערוך בברכות ל' ב'. שבת י' א'. ל"ג ב'. כי מטי עידן צלויי לביש ומכסי [אך ע"ש בתוס' י"א א' דצלויי היינו ק"ש] וע' ב"ק ל"ב ב'. מתעטף וקאי כו' משום כבוד השכינה. וא"כ ה"נ בתפלה ובשבת י' א' משיתעטפו הדיינים. ובתענית כ' א' נתעטף ועמד בתפלה. וכ"ה בנדרים מ"ט ב'. וכד הוה נפק ר"י לצלויי הוה מתעטף ועי' ר"ה י"ז ב'. מלמד שנתעטף הקב"ה כש"צ וי"ל. וע' מג"ע. ולא הבנתי רמיזותיו: